

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci **žalobce: Ing. arch. M. R., Ph.D.**, zastoupen Mgr. Petrem Martinů, advokátem, se sídlem Sadová 15, Ostopovice, adresa pro doručování: Špitálka 33, Brno, proti **žalovanému: Ministerstvo pro místní rozvoj**, se sídlem Staroměstské nám. 6, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 9 Ca 205/2003 - 25 ze dne 30. 11. 2005,

takto:

- I. Kasační stížnost se zamítá.**
- II. Žalovanému se právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.**

Odůvodnění:

Kasační stížností podanou k Městskému soudu v Praze se žalobce domáhá zrušení shora označeného rozsudku městského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj č. j. 14312/03 - 63/1326 ze dne 7. 7. 2003. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje, odboru územního a stavebního řízení, kterým byl zamítnut návrh žalobce na povolení obnovy řízení ve věci „terénních úprav na pozemku určeném pro výstavbu rodinných domků a komunikace“ na pozemcích parc. č. 407, parc. č. 919/1, parc. č. 910/1 k.ú. M. Důvodem pro zamítnutí návrhu žalobce na povolení obnovy řízení bylo uplynutí objektivní tříleté lhůty od právní moci rozhodnutí vydaného v řízení, o jehož obnovu bylo žádáno. Správní orgány vyšly ze skutečnosti, že tříletá lhůta od právní moci rozhodnutí je správním řádem stanovena v souladu s požadavkem právní jistoty jako časové omezení použití mimořádného opravného prostředku, když v souladu s tímto požadavkem musí být nejen podán návrh na obnovu řízení, ale rozhodnutí o povolení či nařízení obnovy v uvedené tříleté lhůtě musí také nabýt právní moci. Návrh na obnovu řízení byl přitom v daném případě podán dne 9. 4. 2003 a tříletá lhůta od právní moci rozhodnutí uplynula za 3 dny - 12. 4. 2003.

Městský soud v Praze se ve svém právním posouzení věci ztotožnil se žalovaným. Vyšel přitom z ustanovení § 63 odst. 3 a 4 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen „správní řád“). Podle § 63 odst. 3 správního řádu se návrh na obnovu řízení podává u správního orgánu ve lhůtě tří měsíců ode dne, kdy se účastník dozvěděl o důvodech obnovy, nejdéle však do tří let od právní moci rozhodnutí; ve stejné lhůtě může správní orgán obnovu řízení nařídit. Městský soud se ztotožnil s úvahou žalovaného správního orgánu, že možnost rozhodnout o obnově řízení na návrh, či z úřední povinnosti musí být v obou případech posouzena shodně ve vztahu k tříleté objektivní lhůtě, bez ohledu na to, zda bylo řízení zahájeno na návrh, nebo z vlastního podnětu. Nelze totiž rozlišovat zákonné podmínky právní jistoty podle toho, zda bylo řízení zahájeno na návrh, či z úřední povinnosti. Dále městský soud uvedl, že podle ustanovení § 63 odst. 4 správního řádu po uplynutí tří let od právní moci rozhodnutí se obnova povolí nebo nařídí jen tehdy, bylo-li rozhodnutí dosaženo trestným činem. Žalobce podal návrh na obnovu řízení tak, že do uplynutí zbytku tříleté prekluzivní lhůty zbývaly pouhé 3 dny. Je nade všechnu pochybnost, že správní orgán - při zachování všech procesních pravidel - nemohl v tak krátké době o povolení nebo nařízení obnovy řízení rozhodnout.

Rozsudek Městského soudu v Praze napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, kterou opírá o § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“), uplatňuje tedy nesprávné posouzení právní otázky. Stěžovatel má za to, že plynutí lhůty není v případě obnovy stejné jako v případě řízení dle § 65 a násl. správního řádu (přezkoumání rozhodnutí mimo odvolací řízení). V případě obnovy řízení - na rozdíl od podnětu k přezkoumání mimo odvolací řízení - musí dle stěžovatele dojít v tříleté lhůtě toliko k podání návrhu, samo rozhodnutí však může být vydáno i po uplynutí lhůty. Jinak by ani podání učiněné první den běhu lhůty ještě nezaručovalo, že správní orgán stihne do tří let ve věci rozhodnout. Stěžovatel má tedy za to, že žalovaný, potažmo soud, nesprávně posoudil běh a konec lhůty dle § 63 odst. 3 a 4 správního řádu. Dále stěžovatel pro přehlednost uvedl genealogii celého případu, ze které vyplývá, že v uvedené věci byl uplatněn i podnět k přezkoumání mimo odvolací řízení, došlo však k zastavení přezkumného řízení z důvodu uplynutí lhůty dle § 68 správního řádu. V rozhodnutí o zastavení řízení však správní orgán dovozuje, že pokud by nedošlo k uplynutí lhůty, bylo by na místě příslušná rozhodnutí zrušit jako nezákonná. Z uvedených důvodů se stěžovatel pokusil dosáhnout zrušení rozhodnutí cestou obnovy řízení. Stěžovatel současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný se k věci vyjádřil pouze tak, že se ztotožňuje jak s rozhodnutím, tak i s odůvodněním soudu.

Městský soud v Praze po podání kasační stížnosti postupoval ve smyslu § 108 odst. 1 s. ř. s. a předložil kasační stížnost s příslušnými spisy Nejvyššímu správnímu soudu.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Městského soudu v Praze v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost není důvodná.

Předmětem sporu je posouzení otázky, zda v tříleté lhůtě od právní moci rozhodnutí, o jehož obnovení jde, postačí toliko podání návrhu, nebo musí dojít i k pravomocnému rozhodnutí o obnově řízení. Nejvyšší správní soud se ztotožnil se závěrem městského soudu, a to z následujících důvodů. Podle § 63 odst. 3 správního řádu se návrh na obnovu řízení podává u správního orgánu ve lhůtě tří měsíců ode dne, kdy se účastník dozvěděl o důvodech obnovy, nejdéle však do tří let od právní moci rozhodnutí; ve stejné lhůtě může správní orgán obnovu řízení nařídit. Zmeškání lhůty přitom nelze prominout. Z dikce tohoto ustanovení

ještě zcela jednoznačně nevyplývá skutečnost, že by o návrhu na obnovu řízení mělo být v objektivní tříleté lhůtě také rozhodnuto. Hned následující ustanovení § 63 odst. 4 správního řádu však stanoví, že po uplynutí tří let od právní moci rozhodnutí se obnova povolí nebo nařídí jen tehdy, bylo-li rozhodnutí dosaženo trestným činem. „Povolením“ či „nařízením“ ve věci se přitom de iure rozumí pravomocné rozhodnutí ve věci. Z dikce uvedeného ustanovení za použití základního interpretačního pravidla a contrario (důkaz opakem) nade všechnu pochybnost vyplývá, že po uplynutí tří let od právní moci rozhodnutí nelze obnovu řízení povolit, s výjimkou alternativy trestného činu. Vzhledem k tomu, že se o případ trestného činu nejedná - tento případ není stěžovatelem ani uplatňován - nebylo možno podle citovaného ustanovení obnovu po uplynutí tří let povolit a návrh musel být zamítnut.

Jak správně konstatoval již krajský soud, nepostačí tedy v objektivní tříleté lhůtě pouze návrh na povolení obnovy podat, jak tomu nasvědčuje citace § 63 odst. 3 správního řádu vytržená z kontextu ve vztahu k podání návrhu, ale muselo by být o povolení obnovy také pravomocně rozhodnuto, jak plyne a contrario z § 63 odst. 4 správního řádu. Obdobně se k naznačené problematice staví např. i rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 16/2004 z 19. 10. 2004 (byť se k předmětné otázce vyjadřuje pouze okrajově).

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že plynutí lhůty v případě obnovy řízení nemůže být stejné jako v případě řízení o přezkoumání rozhodnutí mimo odvolací řízení dle ust. § 65 a násl. správního řádu. V případě řízení o obnově řízení může být dle stěžovatele rozhodnutí vydáno i po uplynutí tříleté lhůty (ve lhůtě postačí podat návrh), přičemž stěžovatel argumentuje tím, že úprava plynutí lhůt (přesněji řečeno stanovení hranice přezkoumatelnosti) přece nemůže být stejná jako u podnětu k přezkoumání mimo odvolací řízení. Argumentace žalobce právní úpravou druhého dozorčího, či opravného prostředku dle § 65 a násl. správního řádu není přípádná. Z žádného ustanovení nevyplývá jakákoli vazba (ať už souladná, či nesouladná) mezi právní úpravou lhůt u přezkoumání mimo odvolací řízení a u obnovy řízení. Argumentace stěžovatele v tomto bodě tedy není přípádná.

Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů neshledal kasační stížnost důvodnou, a ve smyslu § 110 odst. 1 s. ř. s. ji zamítl. Za těchto procesních okolností se již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo by náleželo žalovanému, protože však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. března 2007

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu

